

Fenomén rockové hudby je zakořeněn v srdcích a duších už tří generací lidí...

Ian Anderson – rozhovor v časopise Uber Rock Exclusive

Vybírám pro FCJT dosud neznámá fakta z interview, které vedl Michael Anthony dne 28. června 2015

Iana Andersona není třeba představovat. Ale Jethro Tull jako 'rocková opera' ? Mama Mia! To chce trochu vysvětlení...

...Takže 'virtuální hosté' budou na videu?

Ano, tři hosté právě natočili své party. Hrají někdy jen malé štěky, někdy zpívají celou sloku, to záleží na postavě. Vlastně hrají postavy, které mají cosi říci, takže pracují z velké části s dosavadními texty písní, i když některá slova jsou změněna, a u pár písní byla napsány zcela nové části textů. Ale hudba je všechna autentická, tak, jak byla nahrána. Rozhodl jsem se hned na začátku, že se vrátím k původním nahraným aranžím těchto písní, protože jsem cítil, že to je součástí tvaru celého díla. Hudebníci na scéně budou hrát živě, hosté budou na videu.

Jsou pro nás jména hostů stále zahalená („under wraps“)?

No, není to otázka zahalení, (“under wraps”), je to jen příjemnější, když nevíte předem, kdo ti lidé jsou. Líbí se mi myšlenka, aby se odhalili sami, a já je pak ohlásím až na konec, a tak zjistíte, kdo to byl. Ale nemluvíme tady o Eriku Claptonovi. Není to ani Sting. Nemám žádné slavné hosty. Nebudou to dělat zadarmo. A i kdyby dělali, tak jejich manažeři by se snažili hledat způsob, jak za to dostat zaplacené. A já si nemohu dovolit zaplatit ani za služby těch lidí, se kterými už jsem dělal. Nepožádal bych, například, Bruce Dickinsona, protože už byl tak laskav a přišel pomoci s koncertem v canterburské katedrále tři, čtyři roky nazpět. Nikdy bych nepožádal ty lidi aby to dělali znovu, protože si myslím, že nelze zneužívat jejich velkorysosti – jednou něco pro mě udělali kvůli duchu té konkrétní věci, a bezplatně. Mí speciální hosté, kteří to tentokrát pro mě udělají, jsou placení za vytvoření nahrávky, a dostanou také poplatek za každé představení. Ale nejsou to známá jména.

Objeví se něco z materiálů rockové opery ve tvých sólových vystoupeních, nebo obojí vidíš jako rozdílné projekty?

No, ty show, které dělám na jednotlivých festivalech nebo na letních venkovních koncertech, to opravdu není příležitost k prezentaci většiny nového materiálu. Na to lidé na festivaly nechodí. Oni tam jdou, aby si dali tu svou sekanou – prostě že chtějí stravu, kterou znají, a nechtějí vystupovat ze své zóny komfortu. Festivaly jsou o klasickém repertoáru. A já ho mám naštěstí dost. Maximálně přidám pár věcí z ‘Homo Erraticus’, nebudu riskovat neznalost materiálu ze strany posluchačů. A myslím, že to tak dělají všechny kapely.

Pro fanoušky Tull nastaly vzrušující časy, s rockovou operou, sólovými výstupy, a znovu vydanými alby.

A nejen to, ale v případě Martina Barre, který také dělá sólová vystoupení, fandové mohou vidět jiné verze hudby Jethro Tull tak, jak je interpretuje on. Pro pravé fandy Jethro Tull toho je mnohem víc, než během 80. a 90. let. Svým způsobem se ale musíme starat také o nové příznivce. Pokaždé vidím v obecenstvu hrstku lidí, kteří ještě nebyli na Jethro Tull, a kteří přišli, aby si poslechli to, na čem vyrostli jejich rodiče. Generace se tak mohou sbližovat.

A nenazýval bych to „revivalem“. Myslím, že jde o stále pokračující fascinaci rockovou hudbou, protože tato hudba má svou platnost nejen po jednu generaci, ale už po dvě, nebo dokonce tři. Myslím, že fenomén rockové hudby je po celé planetě velice rozšířen, zakořeněn v srdcích a duších tří generací lidí, pro které muzika hodně znamená...

...

translation©JetřichTyl